

2. Què va ser l'estrella d'Orient?

L'estrella d'Orient s'esmenta en l'evangelí de Sant Mateu. Uns mags pregunten a Jerusalem: “On és el rei dels Jueus que ha nascut? Hem vist a Orient la seva estrella i hem vingut per adorar-lo” (Mt 2, 2).

16/05/2006

Els dos capítols inicials dels evangelis de Sant Mateu i Sant Lluc narren algunes escenes de la infàntesa de Jesús, raó per la qual se solen denominar “evangelis de la

infantesa". L'estrella apareix en "l'evangeli de la infantesa", el de Sant Mateu. Els evangelis de la infantesa tenen un caràcter lleugerament distint a la resta de l'evangeli. Per això estan plens d'evocacions a textos de l'Antic Testament que fan els gestos enormement significatius. En aquest sentit, la seva historicitat no es pot examinar de la mateixa manera que la de la resta dels episodis evangèlics. Dintre dels evangelis de la infantesa, hi ha diferències: el de Sant Lluc és el primer capítol de l'evangeli, però a Sant Mateu és com un resum dels continguts del text sencer. El passatge dels Mags (*Mt* 2, 1-12) mostra que uns gentils, que no pertanyen al poble d'Israel: descobreixen la revelació de Déu a través del seu estudi i els seus coneixements humans (les estrelles), però no arriben a la plenitud de la veritat més que a través de les Escripures d'Israel.

En temps de la composició de l'evangeli era relativament normal la creença que el naixement d'algu important o algun esdeveniment rellevant s'anunciava amb un prodigi en el firmament. D'aquesta creença participaven el món pagà (cf Suetonio, *Vida dels Césars*, *Augusto*, 94; Ciceró, *De Divinatione* 1,23,47; etc.) i el jueu (Flavi Josep, *La Guerra dels Jueus*, 5,3,310-312; 6,3,289). A més, el llibre dels Nombres (cap. 22-24) recollia un oracle en el qual es deia: “Surt de Jacob una estrella, s'aixeca un ceptre a Israel” (*Nm* 24,17). Aquest passatge s'interpretava com un oracle de salvació, sobre el Messies. En aquestes condicions, ofereixen el context adequat per entendre el signe de l'estrella.

L'exegesi moderna s'ha preguntat quin fenomen natural va poder ocórrer en el firmament que anés interpretat pels homes d'aquell

temps com extraordinari. Les hipòtesis que s'hi han donat són sobretot tres: 1) ja Kepler (s. XVII) va parlar d'una estrella nova, una més nova: es tracta d'una estrella molt distant en la qual té lloc una explosió de manera que, durant unes setmanes, té més llum i és perceptible des de la Terra; 2) un estel, ja que els estels segueixen un recorregut regular, però el·líptic, al voltant del sol: en la part més distant de la seva òrbita no són perceptibles des de la Terra, però s'hi estan propers poden veure's durant un temps. També aquesta descripció coincideix amb el que s'assenyala en el relat de Mateu, però l'aparició dels estels coneguts que es veuen des de la Terra no encaixa amb les dates de l'estrella; 3) Una conjunció planetària de Júpiter i de Saturn. També Kepler va cridar l'atenció sobre aquest fenomen periòdic, que, si no estem equivocats en els càlculs, va poder molt bé donar-se en els anys 6/7

abans de la nostra era, és a dir, en els quals la investigació mostra que va néixer Jesús.

Bibliografia: A. Puig, *Jesús. Una biografia*, Destino, Barcelona 2005; S. Muñoz Iglesias, *Los evangelios de la infancia. IV*, BAC, Madrid 1990; J. Danielou, *Los evangelios de la infancia*, Herder, Barcelona 1969.

Vicente Balaguer

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/2-que-va-ser-
lestrella-dorient/](https://opusdei.org/ca-ad/article/2-que-va-ser-lestrella-dorient/) (11/03/2026)